

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

LIZ
TYNEROVÁ
Manželská maškaráda

LIZ TYNEROVÁ

MANŽELSKÁ
MAŠKARÁDA

PŘEKLAD

HANA JINDROVÁ

Milá čtenářko,

léto je v plném proudu, a přestože jsme se ještě stále nenavrátili k předkoronavirovému životu, věřím že si ho užíváte. A aby Vám dlouhé letní večery pěkně ubíhaly, připravil jsem pro Vás další dva příběhy z edice Historická romance.

Obě autorky, které napsaly srpnové povídky, nepatří mezi ty, od nichž jste si mohla v češtině přečíst spoustu knížek. Od Liz Tynerové vyšly zatím tři. Manželská maškaráda je tedy další do sbírky. Liz vyrůstala na farmě v Oklahomě a odmala ji fascinovaly historky, které se večer vyprávěly u ohně, a proto se rozhodla psát vlastní. S Virginiou Heathovou jste se v mé edici setkala jen jednou, a to v roce 2019. Tentokrát pro Vás napsala tetralogii o anglických lordech ve službách Koruny. První příběh o Záhadném lordu Millcroftovi držíte právě teď v ruce.

Přeji Vám krásný zbytek letních dnů, hodně sluníčka a hlavně přehršel pohody.

S láskou

Váš Harlequin

Liz Tynerová

MANŽELSKÁ MAŠKARÁDA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
To Win a Wallflower

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Hana Jindrová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Elizabeth Tyner
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíciemi či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5795-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5796-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5797-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zamilovat se do stínu, do šepotu hlasu nebo do smíchu jemnějšího než hedvábí přece není možné, ozval se v něm tichý hlas. Když ale zahlédl záblesk zápěstí, který se pohnul za dveřmi haly, a vdechl nevinnost, nezáleželo na tom, že až do této chvíle v lásce nevěřil.

Ztuhl a vnímal pouze pohyby a zvuky obklopující jeho představu.

Pak byla pryč. Kroky se vzdalovaly. Zhluboka se nadechl a snažil se ten okamžik zadržet a nedovolit hlasu jeho otce, aby překryl vzpomínku na jemný smích.

Potřásl hlavou, aby si vyhnal takové představy z hlavy. Láska byla jen pro ty, kdo nevědí, jak vydělávat peníze. Musejí si najít něco, na co se upnou. Ovšem Gavin neustále tvrdil, že Annie dokáže Barrettův názor na manželství a lásku jistě změnit, a vsadil se s ním o to.

Barrett vsadil svoji povinnost udržovat Gavina na univerzitě a ten zase svůj slib, že se bude jednou týdně starat o jejich otce. Gavin trval na tom, že Barrett musí strávit několik dní u Carsonů doma, a teprve pak se ukáže, kdo sázku vyhrál.

„Povězte mi, Carsone...“ Barrett stáhl rty do

vynuceného úsměvu a naklonil se blíž ke staršímu muži. Znal sílu svého pohledu. Věděl, že svým hlasem a slovy dokáže zapůsobit téměř stejně silně jako svými pěstmi. „Povězte mi trochu víc o tom obchodu s létajícími balony, který máte v plánu.“

„Je v tom velká budoucnost.“ Carson zaváhal, poposedl si v křesle a třesoucími prsty se snažil urovnat manžetu rukávu, který mu obepínal zápěstí. „Úžasný způsob dopravy.“ Sklopil oči. „Ale o tom už jsem vám přece řekl všechno, co vím.“

„Nesmysl.“ Barrett vstal a dlouhé kalhoty mu obepjaly svalnaté nohy. „Zítra se vrátím a strávím u vás pár dní. Pochopitelně probereme detailně ten obchod. Je to pro mě důležité. Vaše informace mně pomůžou se rozhodnout. Máte spoustu zkušeností.“ A spoustu zbytečných řečí. Carson nechápal, že by se měl věnovat s větším úsilím svému hokynářství a dát ho do pořádku dřív, než se pustí do nějakého nového podniku, zvláště do něčeho tak nesmyslného, jako jsou létající balony.

Carson se znovu snažil narovnat manžetu, ale nepovedlo se mu to. „Vy... vy si vážně myslíte, že je to nutné?“

Ach, bude to velmi nutné, když teď Barrett zaslechl ten kouzelný smích. Zpočátku si nebyl jistý, zda jeho bratr nelhal. Ale ukázalo se, že měl pravdu. Carsonova dcera nechodila na žádné společenské akce, a jak tvrdil Barrettův bratr, byla krásnější než obě její sestry. Nechtělo se mu tomu věřit, a nebýt naléhavého pohledu v Gavinových očích, nevěnoval by jeho slovům další myšlenku. Poháněla ho zvědavost a ta sázka ho v jeho záměru utvrdila.

V hlavě se mu ozýval její smích a vzrušoval ho. V té chvíli si uvědomil, že tu dívku musí vidět a znovu

slyšet její hlas. Uklonil se Carsonovi. „Musím vám poděkovat za vřelé přivítání, byla to pro mě čest. Přijdu zítra a věřím, že za sedm dní se poznáme lépe.“

„Sedm...“ vyjekl Carson.

Barrettovy kroky nebyly nijak dlouhé, zato tiché a skrývala se v nich síla.

„Takže zítra...“ Pak se otočil. „Je mi to poněkud trapné říkat, ale mám potíže s chůzí do schodů,“ poklepal si na stehno. „Kdybyste měli nějaký pokoj v přízemí, přivítal bych to s potěšením.“ V přízemí byly dámské pokoje, a mohl by si tak tu dívku prohlédnout.

Když Barrett vycházel do haly, zaslechl, jak si Carson povzdechl. Jeho bratr stál nedaleko dveří. Barrett ho přejel pohledem, čímž reagoval na jeho domýšlivý pohled.

„Pane Barrette, na okamžik...“ ozval se bratrův hlas. Barrett se nezastavil a Gavin šel za ním. Ve vchodových dveřích Barrett pokračoval v chůzi a marně doufal, že ho bratr pochopí. Před dveřmi se Barrett na chvíli zastavil, aby ho Gavin dohnal. „Jdi pryč,“ pronesl tiše, aby je nikdo neslyšel. „Byl bych radši, kdyby ti lidé nevěděli, že jsme příbuzní.“

„Chápu, že nedokážeš odolat, abys ji viděl.“ Ta zpučnost v Gavinovi, jakou Barrett znal u svého otce, ho rozčilila.

„Ještě jsem neviděl její tvář,“ odsekl Barrett. „Jsem zvědavý. Zaříd' mi s ní setkání. Chci jen vidět, jak vypadá. To je všechno.“

„To je poslední slovo starého mládence,“ Gavin zakřupal prsty na levé ruce.

„Moje poslední slovo je *vypadni*.“

Gavin se otočil na patě. „Hezký den, pane Barrette.“

Nezapomeňte na ty obklady, které jsem vám doporučil. Udělají vám dobře. Jen si dávejte pozor, aby jich nebylo moc. Jinak skončíte svázaný jako vykrmená husa, která čeká, až ji šoupnou do hrnce.“ S těmi slovy Gavin vešel do domu.

Barrett uvolnil pěsti a přemýšlel, proč ho kdy napadlo, že je pěkné mít bratra – až na to, že to byl Gavin, kdo mu pověděl o té dívce. O Annie.

Jeho městský kočár byl přistavený a Barrett dal muži na kozlíku pokyn, že mohou jet. Otevřel dokořán dvířka povozu a vklouzl dovnitř jedním plyným pohybem.

Když se Gavin poprvé zmínil o sestrách Carsonových, Barrettovi neunikl jeho obdivný tón. Kdyby nezaslechl její smích, dokázal by na tu dívku zapomenout a sedmidenní sázku s bratrem odvolat. Byl ale velmi zvědavý, jak vypadá ta dívka s něžným a neodolatelným smíchem. Chtěl vědět, jak Annie Carsonová vypadá.

Dokázal snadno pustit z hlavy myšlenky a představy, které se ubíraly nežádoucím směrem, ale nedokázal odolat záhadě, jak asi vypadá žena, která se dokáže tak svůdně smát. V jejím smíchu zaznívala čistota a neposkvrněnost.

Kdyby jen postoupila o několik krůčků, mohl ji zahlédnout. Opřel se loktem o stěnu kočáru. Cítil se v tom uzavřeném prostoru jako uvězněný a stále ji nemohl dostat z hlavy.

Na večírcích a společenských setkáních nikdy nevěnoval nejmenší pozornost mladým dámám pod ochranou svých gardedam. Práce se nezastaví, když nastane večer a začne hrát hudba. On si chtěl vybudovat moc a postavení, ne si pověsit na krk nějakou hloupou husičku. Pro takové dívky měli slabost muži,

kteří toužili po jejich obdivných pohledech, aby se utvrdili ve vlastní důležitosti.

Barrett přerušil své myšlenky na záhadnou dívku a soustředil se na to, jak oživit Carsonův obchod. Přemýšlel o novém vybavení a celkové modernizaci, která by odpovídala požadavkům současnosti.

Když kočár dojel k jeho domu, otevřel dvířka ještě předtím, než povoz docela zastavil, vyskočil a dvířka za sebou nechal otevřená. Věděl, že kočí se o všechno postará.

Zamířil po schodech do svého pokoje, kde odložený kabát a svrchní oděv odhodil na židli, kde se obvykle obouval. Do mysli se mu vrátil dívčí smích. Odhodil kalhoty přes pelest postele, protáhl se, zvrátil hlavu a zavřel oči. Sevřel pěsti a znovu prožíval ten okamžik, kdy stál nedaleko od ní.

Ze snění ho probudily rány a třesk. Popadl župan a rychle si ho přehodil přes ramena, takže mu límec visel někde pod ramenem. Zatímco vybíhal z pokoje a spěchal po schodech do otcovy ložnice, převázal si župan páskem.

Ani v šeru ho obrys něčeho, co leželo na zemi, v nejmenším nepřekvapil. Sklonil se, popadl otce za košili a druhou rukou za volné kalhoty. Téměř bez námahy zvedl jeho šlachovitý trup z podlahy a jen na chvílku zavrával, když šlápl bosou nohou na láhev.

Po pár krocích se ocitl u postele, kam shodil bezvládné tělo.

Nemusel se ani ohlížet, aby poznal kroky, které se za ním ozvaly. „Summersi – nějak se postarejte, aby se zítra vykoupal. A když to bude možné, důkladně tady vyvětrejte.“

„Jistě.“ Summers se přišoural k Barrettovi a na chvíli se ani jeden z nich nepohnul.

Barrett si připomněl, co se stalo ráno. Naklonil hlavu, aby viděl sluhovi do očí. „Už je ta služebná v pořádku?“

„V pořádku, pane. Byl to jenom úlek. Chápe to.“

Summers, který se dokázal pohybovat pouze buď pomalu, nebo jako blesk, byl jediný, kdo byl poblíž Barretta při vítězné rvačce, a Barrett na to stále nedokázal zapomenout.

„Nemůžeme ho už vůbec nechat o samotě. Mohl by podpálit dům nebo napadnout nějakou služebnou.“ Barrett si automaticky přejel levou rukou přes pravou, kde měl ošklivou jizvu.

„Když jsem se služebnou odcházel, tak spal,“ poznamenal suše Summers.

„Nebo to jen předstíral...“ Barrett se zarazil. „Kdybyste od něj v budoucnu musel naléhavě odejít, zajistěte, aby u něj byli alespoň dva lidé. Sami s ním můžeme zůstat jen vy a já. Je silnější, než se zdá. To byl ostatně vždycky.“

„Začíná být moc hlučný. Křičí z okna a sousedi...“

„Udělejte, co můžete. A nikdy se k němu neotáčejte zády. Nikdy.“ Barrett si uvědomoval váhu svého rozhodnutí. Nejrozumnější by bylo jeho otce zavřít. Nedokázal pochopit, proč už to dávno neudělal. Nebylo to tím, že by toho chlapa měl bůhvíjak rád.

„Teď ho nechte vyspat a postarejte se, aby k němu nepřišla žádná ze služebných.“ Na chvíli zmlkl. „A vy se jděte taky vyspat. Zůstanu s ním až do rána, i když pochybuju, že teď dokáže víc než se obrátit na druhý bok. Jistě bude mít příjemné sny.“

Sny o tom, jak vydrápnout z úst někomu jinému kus žvance. Nebo jak zapálit svíčkou nějakému psovi srst – i když o to se už jednou pokusil. Barrett se zadíval na jizvu, která se táhla podél dlaně až k palci

a sahala až k prvnímu kloubu. To, co ostatní považovali za zlý sen, připadalo jeho otci jako sladká pohádka.

„Dáte si před odpočinkem brandy, pane?“ ozval se Summers.

Barrett zavrtěl hlavou, prohrábl si rukou vlasy a urovnal si límec na županu. „To by mi asi moc nepomohlo. Ale jestli je některá ze služebných ještě vzhůru, pošlete ji za mnou s čajem.“

Slyšel, jak Summers odchází, a přešel k měkce polstrovanému křeslu, narovnal ho a usadil se. Mámlem už požádal Summerse, ať hodí otci přes obličej polštář, ale neřekl to, protože dobře věděl, že to by Summers nikdy neudělal.

V myšlenkách se přesunul k tomu nevinnému jemnému smíchu, jaký dnes zaslechl. Jeho bratr by se mu vysmál, kdyby věděl, že Barrett o té ženě stále přemýšlí. Ale Gavin měl pravdu. Carsonova dcera v něm probudila nebyvalý zájem. Na tom ale nezáleželo.

Když zaslechla zaklepání na dveře, Annie zvedla hlavu. „Vstupte,“ ozvala se a přiložila prst na místo v knize, kam právě dočetla.

Do dveří nahlédl její otec. „Drahoušku, budeme mít hosta a ty se budeš muset přestěhovat o patro výš.“

Nakrčila nos. „Teta si přivede nějaké přátele?“

„Ne. Tohle je náš návštěvník. Musím se s ním poradit o svém podniku.“ Otec vešel dovnitř a mluvil tak, aby ji dokázal přesvědčit.

„Návštěvník? Jeden?“ zadívala se mu přímo do očí. „A já se kvůli němu musím přestěhovat?“

Otec přikývl a kousal se nerozhodně do jazyka.

Růžový pokoj byl prázdný. Vlastně oba pokoje

jejích sester byly prázdné. Honour byla ve Skotsku a Laura se provdala za muže, který se jí dvořil v dopisech.

„Teď jsi o něco dospělejší a bude pro tebe příjemnější mít pro sebe celé patro.“

„Mám tedy bydlet nahoře?“ Pohlédla na knihu ve svém klíně, ale vlastně ji ani neviděla. Znovu upřela oči na otce. „To myslíš vážně?“

„Naprosto vážně.“ Přikývl a se sevřenými rty pokračoval: „Ten host je muž. Jeho otec, vikomt, je nemocný a náš host převzal na svá bedra rodinné povinnosti. Uvítal bych, kdybys mu šla z cesty, Annie. Alespoň dokud bude u nás. Budeme probírat důležité záležitosti a ty nás nesmíš rozptylovat.“

Otcova tvář se uvolnila. „Prosím tě o to, drahoušku. Budeme mít spoustu práce. Chtěl by pozvednout můj koloniál. Je přesvědčený, že vylepšení, jaká jsem zamýšlel, nejsou správná.“

Prohlížela si otcův obličej. „Je to vikomtův syn?“

Otec neodpověděl, pouze krátce přikývl. „Ano, ale nepříliš důležitý.“

„Nepříliš důležitý?“ Naklonila se blíž a snažila se zjistit, co má otec těmi slovy na mysli.

„No ano. Titul není všechno.“ Podíval se na své kapesní hodinky. „Znamená sice hodně, ale není to všechno.“

Annie otevřela ústa. „Jsem ráda, že to říkáš právě ty.“

„No, to přece neznamená, že jsem si nepřál, aby se tvé sestry dobře vdaly. To připouštím. Upřímně. A také bych byl rád, abys i ty měla příležitost, kterou tvoje sestry zahodily. Ale tenhle muž na manželství nepomýšlí.“

„To já taky ne.“

„To neříkej.“ Zastrčil hodinky zpátky do kapsy, až jejich řetízek zacinkal. „Manželství je přece to nejdůležitější. Dobré manželství. A to tvoje sestry nepochopily. Na tebe budeme pyšnější, protože se provdáš za někoho, kdo dodá naší rodině úctu a vážnost.“

Sklonil hlavu a zadíval se pronikavě na dceru. „Ty se musíš provdat skvěle. A být šťastná. Stejně jako tvoje matka i já. A tvoje děti ti poděkují.“

Kousala se do tváří a čekala.

„Tím jsem skončil,“ řekl přísně otec. „Odstěhuješ se do hořejších pokojů a tam zůstaneš, dokud nedostaneš rozum. Vůbec se mi nelíbilo, jak ses chovala na oslavě narozenin lady Cruisové. Během tance s lordem Richardem jsi mlčela jako ryba. Jeho otec je hrabě, a i když je ten mládenec až čtvrtý syn, pořád je to hraběcí syn.“ Zvedl současně hlavu i ruku, kterou na ni zamířil. „A ty ses na něj při tanci ani nepodívala.“

„Otče! Poslouchal jsi ho někdy? Jistě, je to hraběcí syn a dokáže se tím chlubit hned v pěti jazycích.“

Zavrtěl prudce hlavou, až se mu zachvěly čelisti. „A dost! Nedovolím ti, abys zahodila takovou příležitost, jak to udělaly tvé sestry. Chceme pro tebe jen dobro.“

„To znamená, že mě zavřete v podkroví? Tam, kde bydlí služebné?“ Když přijde na návštěvu vikomtův syn? To se otci ani trochu nepodobalo. Spíš by čekala, že ji otec do jedné místnosti s tím neznámým mužem ochotně dostrká.

„V tomhle případě ano.“

„Co je na tom hostu špatného?“

„Nic,“ odsekl otec. „Ale žije... no, ne právě jako vikomtův syn. To lord Richard je skvělý. Počestný a vážený. A vím, že si tě také váží.“

Nedokázala zabránit, aby nezvedla oči ke stropu.

„Zůstaneš nahoře a pár dní se nám budeš vyhýbat.“ Otec přísně sraštil obočí.

Zabodla prst do knihy. „Nemám v nejmenším úmyslu vás vyrušovat. Jenom se nechci stěhovat nahoru. Ještě k tomu, když mám k ruce Myrtle. Nikdy nevím, co udělá, když ji o něco požádám. Nerada bych ji honila po schodech. Jednou se dokonce vrátila třikrát, aby se mě zeptala, pro co jsem ji poslala. Bylo by pro mě jednodušší dojít si pro to sama.“

„Je to dobrá služebná.“ Otec sklonil hlavu, aby se jí mohl dívat do očí. „Myrtle slouží naší rodině celý svůj život. Je nám oddaná do posledního dechu.“

„Oba pokoje mých sester jsou teď volné. Náš host by tam měl dostatek místa.“

Otec nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Ne. Je tady, abychom si promluvili o mém obchodě. Nemůžeme si dovolit, abys nás něčím vyrušovala. A není ani vhodné, abys byla někde nablízku. Kromě toho nejeví o manželství žádný zájem. Na rozdíl od lorda Richarda. Tím jsem skončil.“

Annie zavřela knihu a dívala se na svou ruku, která mimoděk přejížděla prsty po jejím hřbetu. „Nemyslíš, že už mám dost rozumu, abych se rozhodla sama?“

„To jistě máš.“

„Někdy bych ráda... Možná bych mohla zůstat u sestřence, dokud tady bude tvůj host. To by se mi líbilo. Vždycky trváš na tom, aby přijela za mnou, a nikdy mi nechceš dovolit, abych zajela k ní domů. Skoro nikdy nevytáhnu paty z domova, a když už, tak jenom buď s tebou, nebo s matkou.“

„Jenom bych byl nerad, aby moje jediná rozumná dcera riskovala, že onemocní stejně jako tvoje matka.“

Ta už nikdy nebude stejná jako předtím, než ses narodila.“ Zachvěly se mu rty. „Pochopitelně jsme za tebe moc vděční a nikdy bychom na tom nic neměnili.“

Nedokázala mu odpovědět. Nenáviděla matčino chatrné zdraví stejně jako on, ale riskovala by své vlastní, kdyby mohla vyjít volně ven.

„Dělám to jen proto, že se o tebe bojím.“ Zhluboka se nadechl, až se mu zvedl hrudník. „Jestli se nechceš vdávat, smírím se s tím. Ovšem jestli se jednou vdáš, pak za muže s postavením. Bude to jenom pro tvé dobro dobře se vdát.“

„Já vím.“

„Slib mi, že se budeš držet z dohledu, dokud tady bude můj host. A zapomeň na to, co jsi udělala posledně. Dobře jsem tě v hale slyšel.“

„Nezapomenu na to.“

Nebylo by to k ničemu, hádat se s otcem. Záleželo mu jenom na jejím bezpečí a štěstí. Usmála se na něj. Spokojeně přikývl, pohledem přejel knihu v jejím klíně a odešel.

Vrátila se k románu, i když ze Swifta nebyla nadšená. Neměla vlastně na čtení náladu.

Otáčela na ruce náramkem a zadívala se na něj. Kroužek safírů zasazených ve stříbře jí obepínal zápěstí. Ale k čemu bylo dobré mít takový šperk, když ho kromě ní nemohl nikdo vidět?

Kdyby vyslovila přání, že chce mít tucet koní, rodiče by jí ho okamžitě a rádi splnili, ale nemohla by na nich jezdit ani se o ně starat.

Věděla, že ten muž včera seděl v přijímacím pokoji. Slyšela jeho hluboký jasný hlas, kterým ji zaujal. Potom ji ale při tom špehování přistihl lékař. Podařilo se jí naštěstí odvrátit jeho pozornost, když

se rozesmála a upozornila ho, že má na tváři šmouhu od džemu. Takže ji vlastně zachránila šmouha od džemu.

Jediný, kdo ji mohl navštěvovat kromě rodičů a služebných, byl právě lékař Gavin. Neměla ho příliš v lásce, ale musela uznat, že když ho poslouchala, jak se baví s matkou, jeho hlas zněl mile a upřímně. Byl to silný hlas. Podobal se tomu, jakým mluvil ten návštěvník s jejím otcem.

Až na to, že hlas vikomtova syna byl o něco hlubší a silnější. Nezněl tak přátelsky. Málem jako by buřácel.

Annie by se ráda dozvěděla, jak jejich host vypadá.

Vstala, přešla k okenním závěsům a jeden z nich odhrnula, aby mohla vyhlédnout ven. Až na ulici ale nedohlédla, mohla vidět jen dům naproti. Teď bude mít pokoj výš nad ulicí. O jedno poschodí blíž ke zbytku světa.

Přála si být se svými sestrami. V srdci tušila, že jedna z nich, Honour, ji potřebuje. Matku by moc bolelo, kdyby Annie odešla z domova, ale ona si nedokázala přestat dělat o Honour starosti. Laura byla v pořádku, tím si byla Annie jistá. Ta utekla s mužem, kterého milovala.

Bez sester pro ni byl jeden den jako druhý. Všechno bylo stejné. A Annie byla přesvědčena, že najde způsob, jak přivést Honour zpátky domů a usmířit ji s rodiči. Jistě, přinese to slzy, možná i ostudu, ale rodina se může zase dát dohromady, nebo se jen smířit s věcmi, tak jak se staly.

DRUHÁ KAPITOLA

Když se s Carsonem vrátili domů, Barrett bezmyšlenkovitě přikyvoval na Carsonovo líčení speciálního šití vzdušných balonů. Jeho představa nadcházejícího večera v Barrettovi nevzbuzovala nejmenší touhu. I kdyby ho Carson přesvědčoval desetkrát, na jeho názoru nic nezmění, a tak Barrett trval na tom, že se oba musí včas vrátit domů. Další předstírání zájmu o Carsonův projekt by nevydržel.

Barrett podal sluhovi klobouk a nechal Carsona dál brebentit. Tři dny! Další povídačky o balonech už nevydrží, on musí vidět Carsonovu dceru. Už několikrát zacítil ve vzduchu závan parfému, zaslechl někde nahoře tiché zvuky, nebo dokonce zvuk hlasu, který už jednou slyšel. Zůstal v tom domě, sám překvapený, že o to tolik stojí. Uvědomoval si, že má v sobě jistou vytrvalost, jakou sám dost dobře nechápal.

Carson zůstal stát mezi dveřmi a dával majordomovi instrukce ohledně hospodyně a kuchařky. Barrett pokračoval po schodech. Když vystoupal nahoru, uvědomil si, že stojí před ním a pozoruje ho.

Štíhlá drobná žena. Z její tváře až na oči, rty a vlasy toho moc nevnímal. Pohled na něj ji viditelně

překvapil, takže zůstala stát bez pohybu, celá zaražená. Třebaže ji osvětlovaly poslední paprsky slunce, nevypadala tak jedinečně krásná, jak ji líčil jeho bratr. Působila na něj spíš jako pouhý závan ženy, ne jako nějaká svůdná krasavice, jak ji popisoval bratr.

Přistoupil k ní. V té chvíli nedokázal uhnout pohledem. Snažil se rozpoznat, co je na ní zvláštního, a přesto na ni nezírat. „Vy musíte být slečna Carsonová.“

Přikývla a zvedla k němu pohled.

„Annabelle,“ ozval se její otec za Barrettovými zády, „máš být ve svém pokoji.“ Jeho hlas zesílil tak, že se na něj Barrett otočil.

„Myslela jsem, že budete venku celý večer,“ vysvětlovala.

Carson vyběhl schody rychlostí, jakou by Barrett neodhadoval, že je vůbec schopen, a sám raději ustoupil stranou.

„Nemůžeš přece obtěžovat našeho hosta.“ Carson zrudl ve tváři a Barrett pochyboval, že za to mohl jen nečekaně rychlý běh do schodů.

„To není žádné obtěžování,“ ujišťoval Barrett Carsona.

„Nemá tady co dělat,“ omlouval se Carson, zatímco rukou dceři naznačoval, ať zmizí. „Říkal jsem jí snad stokrát, že při obchodním jednání nemá nikoho vyrušovat.“

Z tváře jí zmizel úsměv. „Jistě, otče. Byla jsem se jen podívat na Myrtle, jak jí je. Strašně ji rozbolely nohy z toho, jak za mnou věčně běhá nahoru a dolů, aby mě zkontrolovala.“

„Nemáš se co starat o služebné. Je jejich povinností se o tebe starat. Byl bych nerad, kdyby si o tobě pan Barrett udělal špatný obrázek.“

Sklopila hlavu, ale Barrett nedokázal určit, zda to bylo pocitem provinění, nebo jen proto, aby jí nebylo vidět do očí.

„Jdi do svého pokoje,“ přikázal jí Carson.

„Počkejte,“ zarazil ho Barrett vztaženou dlaní. „Tohle je její domov. Nechci ji nijak omezovat. Jsem přesvědčený, že se jen zajímá o někoho, komu není dobře.“

„Nijak jí neubude, když zůstane ve svém pokoji,“ namítal Carson. „Annie je na to zvyklá. Tráví tam ráda většinu času.“ Jeho poslední slova vyzněla jako obvinění.

„Jistě je to její přání, aby se nám nepletla do cesty. A vím, že se jí to docela daří.“ Barrett se o tom sám přesvědčil. Snažil se ji celé tři dny alespoň zahlédnout ve společných rodinných prostorách a bylo jasné, že pokud tam vůbec vkročila, pak jenom tehdy, když byly prázdné.

„Vy si nedokážete představit, jaké to je mít dceru.“ Carson pohlédl na Barretta. „Annie je naše sluníčko. Pokoušela se přesvědčovat své starší sestry, aby nás nezklamaly. Je nejmladší a ze všech sil se snažím držet ji co nejdál od obchodních záležitostí a chránit ji před nepřijemnostmi, jaké může přinést život.“

„Moje sestry – mám totiž dvě sestry,“ ozvala se Annie a zvedla k Barrettovi oči. „Otcí velice záleží na tom, abych se nezachovala tak jako ony. Obě totiž nedávno... odešly z domova.“

„Laura se vdala a Honour odjela navštívit příbuzné, protože doma nedokázala být šťastná. Annie je to jediné, co nám zbylo. A nedovolíme nikomu, aby ho napadlo něco špatného.“ Přeměřil si očima Barretta. „Je tak napůl zasnoubená, ale musím vás požádat, abyste to považoval za důvěrné sdělení.“

„To vám mohu slíbit,“ řekl Barrett.

Annie se nadechla a nevěřícně zírala na otce. Barrettovi neunikl omluvný pohled, jaký jí věnoval Carson.

„Jsem si jistý, že existuje spousta mužů, kteří ocení ženu zajímající se o zdravý služebnictva,“ podotkl Barrett.

Obrátila se k němu a v její tváři zahlédl oceňující výraz.

Carson přikyvoval. „Skutečně není jednoduché najít někoho vhodného. O tom muži, za něhož se provdala její sestra Laura, jsem se domníval, že by mohl docela vyhovovat,“ zatřásl nešťastně hlavou, až se mu rozklepala brada, „ale moc mě zklamal.“

„Možná by se k nám mohly slečna Annie s vaší ženou připojit na šálek čaje,“ navrhl Barrett.

Carson se k němu prudce otočil s podezřívavým pohledem v očích. „Ženy se nezajímají o věci, které máme rádi my muži.“ Založil si ruce za zády a zachmuřil se na Barretta.

Annie se usmála, ale v očích měla zklamání. „Raději půjdu.“ Otočila se a s pyšně vztyčenou hlavou odcházela chodbou, až zmizela za rohem ke schodům pro služebnictvo.

„Nevzpomínám si, že bych někde v Londýně potkal vaše další dcery,“ nadhodil Barrett.

„To jste ani nemohl,“ odpověděl mu Carson. „Rozhodly se odjet. Čekal jsem, že se nakonec vrátí... Zklamane, ale chytřejší.“ Carson hleděl směrem, kudy odešla Annie. „Vychovávat syny by jistě bylo mnohem lehčí...“

Starší z mužů zamířil ke dveřím do obývacího pokoje, vešel dovnitř a potom se ze vteřiny na vteřinu obrátil k Barrettovi. Viditelně pustil své dcery

z hlavy. „Ale mám tady nějaké nákresy balonů, které bych vám rád ukázal. Poslal jsem pro ně a dorazily, když jsme byli venku.“

„Jistě,“ přikývl neochotně Barrett. Nestál o žádné nákresy balonů. Bylo tady něco, co si chtěl představit mnohem víc.

Z toho, jak vypadal Carsonův dům zvenku, a z toho, jak vypadaly jeho místnosti, i z toho, kam Annie odešla, znal vlastně vnitřek domu stejně dobře jako každý, kdo v něm žil. Anniein odchod nahoru po schodech odpověděl na poslední otázku, kterou potřeboval zodpovědět.

„Drahoušku,“ její matka se zastavila ve dveřích. Hlavu měla sklopenou a rukou si stínila oči. „Prosím tě, zatahni ty závěsy. Bojím se, že mi praskne hlava. Vidím, jak mi před očima vyskakují záblesky bolesti.“

Annie se ohlédla a uviděla, jak se zelené korálky na matčiných střevíčkách lesknou v slunečním světle.

„Jistě.“ Zatáhla poslušně závěsy.

„Mohla bys mi prosím číst, než dorazí doktor?“ požádala matka nejistým hlasem.

Natáhla ruku, Annie ji dovedla do potměšitého obývacího pokoje a pomohla jí se posadit. Pak přitáhla podnožku, matka zvedla nohy a čekala, až Annie přistaví podnožku přesně pod její střevíčky. Starší žena se na křesle nervózně vrtěla a hledala tu nejpohodlnější polohu.

„Můžu ti nechat přinést něco z lékárny. Mám teď k ruce Myrtle,“ nabídla se Annie.

„Nesmysl, drahoušku,“ mávla matka odmítavě rukou, stále se zavřenýma očima. „Hospodyně může poslat někoho jiného. Ty máš slabou konstituci.“

Nechci, aby ses smrtelně nakazila na tom špinavém vzduchu. A buď tak hodná a podej mi skořicové sušenky.“ Mávla rukou. „Doktor je nechal připravit podle svého receptu. Teď už chápu, proč jako lékař navštěvuje tolik vznešených rodin. Je vzdělaný a obětavý.“

Annie přinášela matce misku se sušenkami, jejichž aroma se vznášelo za ní. Položila misku na stolek vedle matky, ta si jednu vzala, opřela si hlavu o opěrku křesla a zakousla se do sušenky. Spíš si ji vychutnávala, než aby jedla.

Annie se jí zadívala přes rameno na povlávající samet, zakrývající okno. Bývaly doby, kdy se nestarala o nezdravý venkovní vzduch a o lidi, kteří mohli být něčím nakaženi nebo mít nějaké cizopasníky. Bývaly doby, kdy mohla chodit po obchodech a nemusela se tísnit v kočáře s lidmi, kteří ji doprovázeli.

Matka pohlédla Annie přes rameno a tváří se jí mihl úsměv. „Doktor může dosvědčit, že potřebuješ být v bezpečí a nikam ven nechodit.“

Annie se ohlédla za matčiným pohledem.

„Maminka má pravdu.“ Ve dveřích stál doktor v dokonalém obleku, dokonale dokonalý a dokonale otravný.

Teď už věděla jistě, že toho muže nemá ráda. Jestli si také přeje, aby zůstala zavřená doma, není jí nic platný. Jejich dům byl větší než rodinná hrobka, ale právě tak nedobytný. Vlastně ne – mrtví v hrobce mají víc volnosti.

Vešel do místnosti a postavil si brašnu na zem, vedle podstavce s bustou krále George.

„Ale ale...“ Doktor si ji pozorně prohlížel a oči se mu rozšířily. Pak sáhl do kapsy kabátu a vytáhl z ní monokl.

Annie před ním ucouvla a zadržela dech. Její matka zkameněla, jako kdyby v soudním procesu očekávala verdikt života, nebo smrti.

Doktor mlčel a poté se na matku obrátil. „Jak dlouho už je vaše dcera v tomto stavu?“

„Prosím?“ vydechla matka.

Doktor přistoupil blíž k Annie, před očima si držel monokl a zkoumal její tvář. Vzduch kolem ní zaplnila vůně sušených bylin. Ten člověk byl cítit jako léčivý obklad. „Ta její pleť... Je téměř průsvitná.“

Annie se nedokázala pohnout. Sevřel se jí žaludek. Bude na tom podobně jako její matka – poloviční invalida. A zůstane navždycky v pasti. Popadla dech a položila si ruku na srdce.

Obrátil se k matce. „Nedokážu přesně odhadnout, v jakém stavu má kostru, ale odhaduji, že struktura jejích kostí je teď málem jako piliny.“

Dal ruku s monoklem dolů a se skloněnou hlavou pronesl: „Nerad bych viděl někoho tak mladého navždycky... No, aby tu s námi nezůstal.“

Annie o krok ucouvla. Snažila se před jeho slovy utéct. Jestli má brzy umřít, pak by byla raději, aby se to stalo někde jinde než v tomto domě.

„Můžu vám zachránit život, když to bude nutné.“ Doktor se na ni zadíval. „Nebojte se, slečno Anna-belle. Znáám na to lék.“ Vztáhl k ní ruku v uklidňujícím gestu. „Velice spolehlivý lék.“

Její matka se napjala. „Co jí vlastně je?“

„Slečna má epidemeosis.“ Poklepal se na hrudi. „Ten termín je můj vlastní, protože jsem první, kdo na tu nemoc upozornil. Zbytek světa o ničem takovém neví – prozatím.“

„Co tím myslíte?“

„No, vlastně na tom nezáleží.“ Mávl netrpělivě

rukou. „Léčba je jednoduchá jako... prostě jednoduchá, líp to popsat nedovedu.“

„Ale co ta její nemoc?“

„Je to prostě nedostatek žaludečních šťáv. Vážný nedostatek žluči.“

„Zase ty tělesné tekutiny,“ zašeptala matka se zoufalstvím v očích. „Ty příšerné tekutiny. Nikdy nejsou tak, jak mají být.“

„Máte pravdu. Ale vaše dcera je mladá. Rychle se zotaví. Jenom bych nechtěl, aby jí to zasáhlo slezinu. Kdyby se nemoc dostala do stadia, kdy to poškodí slezinu...“ Potřásl hlavou a dlouze vydechl. Zdálo se, jako kdyby svými obavami naplnil celou místnost.

„Takže se uzdravím?“ ozvala se Annie. Svírala oběma rukama opěradlo židle, aby dokázala stát zpříma.

„Ovšemže.“ Doktor se obrátil jejím směrem, ale krátce zvedl oči ke stropu, jako kdyby tomu sám nevěřil.

Annie cítila, že něco není v pořádku, ale neměla tušení, zda zalhal ohledně jejího uzdravení, nebo něčeho jiného.

Potom nasadil přednáškový tón. „Zdá se, že noční vzduch těsně před rozedněním může dodat sílu. Když se člověk vystaví malému množství nečistoty, může to zvýšit jeho odolnost. Edward Jenner tuto teorii objevil při výzkumu kravských neštovic a našel tak cestu, jak ochránit lidi před neštovicemi.“ Dýchl na sklo svého monoklu, aby z něj odstranil nějaké smítko. „Ovšem nesmíme být příliš zbrklí. Budu potřebovat nějaký čas, abych rozhodl, která místnost je nejvhodnější k filtraci vzduchu ve správné míře.“

„Jste si jistý, že mi to pomůže?“ pípala Annie.

„Je to velmi jednoduché. Musíte v té místnosti sedět sama, při plném vědomí, někdy mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní. A zhluboka dýchat. To je nejvhodnější čas. Můžete při tom číst, vyšívat nebo dělat, cokoli vás napadne.“

Poklepával monoklem o stehno a upřel pohled na matku. „Určitě bych upozornil rodinu a služebnictvo, že ji během té doby nikdo nesmí rušit. Stává se totiž často, že šťávy přejdou na někoho, kdo je jí blízký. Já –“ Doktor si uložil monokl do kapsy. „Mohl bych s ní mluvit dlouhé hodiny a na ni by to neúčinkovalo. Ale lidé, kteří jsou jí nejbližší, na ni mohou přenést něco špatného... Musí si od nich držet odstup.“

„A víte jistě, že ji to vyléčí?“

„To jistě. Široce jsem to zkoumal. Léta. Dokonce jsem o tom napsal pojednání.“

„Tak dobře. Dejte mi vědět, který pokoj se k tomu bude hodit, a já nařídím služebné, aby ji včas vzbudila a Annie se tak mohla zotavovat.“

„Nechci to dělat,“ ohradila se Annie, která tomu muži nedůvěřovala.

Doktor na ni pohlédl tak, jako kdyby na něj promluvila její slezina.

„Slečno Annabelle, vy to musíte udělat. Nemáte na výběr. Utrpěla by tím moje dobrá pověst.“

„Vždyť jste ani nedokázal zbavit moji matku bolesti hlavy.“

Matka se naklonila k Annabelle a popadla ji za ruku. „Ale už se o moc zlepšily. A levandulový olej, který pan doktor nařídil, aby mi služby vtíraly do chodidel... Pokaždé mně to hodně uleví.“

Doktor zvedl obočí způsobem, jako by naznačoval: *já jsem vám to říkal.*

„No tak dobře.“ Annie vstala a pohlédla na matku.